

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117248758
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6117248758.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpený JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: UNIQA pojišťovna a.s., Evropská 810/136, Vokovice, 160 00 Praha 6, Česká republika, IČ: 492 40 480, vykonávajúca podnikateľskú činnosť v Slovenskej republike prostredníctvom organizačnej zložky UNIQA pojišťovna a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava, IČO: 53 812 948, zastúpený CLS Čavojský & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, Zochova 6-8, 811 03 Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 362,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/52/2018-208 zo dňa 22.06.2020 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/52/2018-208 zo dňa 22.06.2020 v napadnutom výroku I. a výroku III. p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 35Cb/52/2018-208 zo dňa 22.06.2020 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 362,- Eur (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (uplatnený úrok z omeškania zo sumy 362,- Eur vo výške 5% ročne od 13.07.2018 do zaplatenia, výrok II.) a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 362,- Eur s príslušenstvom ako nároku vyplývajúceho zo škody predstavujúcej nepriznané náklady zapožičania náhradného vozidla za obdobie od 22.08.2016 do 25.08.2016. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálil, že dňa 10.08.2016 došlo ku škodovej udalosti na motorovom vozidle právneho predchodcu žalobcu U.. O. S., ktorú spôsobil poistenec žalovaného. Žalobca uzatvoril dňa 12.08.2016 s poškodeným Zmluvu o nájme dopravného prostriedku, na základe ktorej zapožičal poškodenému náhradné motorové vozidlo, za prenájom vozidla vystavil poškodenému dňa 24.08.2016 faktúru č. 160100018 na sumu 770,- Eur. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.08.2016 súd prvej inštancie zistil, že poškodený postúpil pohľadávku voči žalovanému s príslušenstvom na žalobcu. Žalovaný titulom náhrady škody priznal a vyplatil žalobcovi pred podaním žaloby sumu 408,- Eur a krátil uplatnenú náhradu škody o 362,- Eur, čo odôvodnil tým, že v zmysle § 442 Občianskeho zákonníka uhradil len skutočnú škodu, neakceptoval celú dobu prenájmu náhradného vozidla ako účelnú a dennú výšku nájmu vozidla ako primeranú. Mal za to, že oprava vozidla bola ukončená 25.08.2016, preto akceptoval nutnú

dobu zapožičania len v rozsahu 10 dní. Súčasne krátil uplatnený nárok denného nájmu z 55,- Eur/deň na 40,80 Eur/deň. Taktiež žalovaný namietal primeranosť triedy náhradného motorového vozidla, teda že poškodené motorové vozidlo patrí do nižšej strednej triedy a náhradné do vyššej strednej triedy. Žalovaný napokon namietal aktívnu legitímáciu žalobcu a dôvodnosť uplatnenia nároku na úrok z omeškania, nakoľko žalobcovi oznámil dôvody nevyplatenia pôvodne žalovanej časti náhrady v lehote 3 mesiacov od nahlásenia poisťnej udalosti.

3. Súd prvej inštancie námietku žalovaného o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. Postúpením neuhradenej pohľadávky dlžníkom veriteľovi - budúcej pohľadávky, dôjde k zániku pôvodného záväzku dlžníka započítaním s pohľadávkou žalobcu z titulu nájomného oproti pohľadávke poškodeného z titulu odplatného postúpenia budúcej pohľadávky a účinky započítania sú totožné ako v prípade zaplatenia pohľadávky. Identifikáciu pohľadávky žalobcu v zmluve o postúpení pohľadávky vyhodnotil ako dostatočne určitú. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sám žalovaný poskytol žalobcovi čiastočné plnenie, a teda ho akceptoval ako vlastníka pohľadávky. K procesnej obrane žalovaného, že výška denného nájmu 55 Eur je neprimeraná miestu a času súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je zákonnou ani zmluvnou povinnosťou poškodeného hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo robiť medzi nimi výber s ohľadom na podmienky, ktoré ponúkajú, už samotné poškodenie motorového vozidla nezavinenu dopravou nehodou obmedzuje poškodeného a každé ďalšie obmedzenie je možné považovať za neprimerané. Žalovaný tiež nepreukázal, že ním tvrdené ponuky iných požičovní sú reálnymi ponukami reálnych motorových vozidiel v rozhodnom čase a mieste a že „cenníkové“ ceny sú aj reálnymi konečnými cenami denného nájmu. Súd prvej inštancie konštatoval, že náklady zapožičania náhradného motorového vozidla prestali byť účelne vynaloženými až momentom reálneho odovzdania opraveného vozidla, preto poškodený žiadnym spôsobom neprispel k navýšeniu nákladov zapožičania náhradného vozidla v žalovanom rozsahu a nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby znášal náklady v žalovanej výške. V časti nároku na zaplatenie úroku z omeškania súd prvej inštancie konštatoval, že prvú časť uplatneného nároku nákladov zapožičania náhradného motorového vozidla spolu s oznámením dôvodu zamietnutia zvyšnej časti žalovaný zaslal žalobcovi v lehote troch mesiacov od nahlásenia škodovej udalosti, preto žalobcovi nevznikol nárok na uplatnenie úroku z omeškania (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017). Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie na návrh žalovaného doplnením vyjadrenia Kasko poisťovne likvidujúcej škodu, nakoľko prisvedčil argumentácii žalobcu, že žalovaný mal v rámci likvidácie kompletný likvidačný spis Kasko poisťovne, preto návrh posúdil ako obštrukčný. Ďalej zamietol návrh žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania za účelom stanovenia dĺžky opravy a výsluch poškodeného z dôvodu, že žalovaný mal počas konania možnosť predložiť súkromný znalecký posudok a na nariadenie znaleckého dokazovania nebol relevantný dôvod, rovnako mal žalovaný možnosť zabezpečiť výsluch poškodeného tým, že na nariadené pojednávanie mal zabezpečiť jeho prítomnosť. Z dokazovania vyjadrením servisu, ktorý vykonal opravu vyplynulo, že boli vykonávané tri obhliadky poškodenia (za účasti žalovaného) a z organizačných dôvodov nemohol vykonať opravu poškodenia rýchlejšie, z čoho súd prvej inštancie konštatoval primeranosť dĺžky opravy poškodenia vozidla poškodeného. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

4. Proti rozhodnutiu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, a to voči výroku I. a III. rozhodnutia z dôvodu, že súd prvej inštancie v rozsudku vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a zároveň na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

5. Žalovaný uviedol, že účelom povinného zmluvného poistenia je hradiť len tie náklady poškodeného, ktoré sú odôvodnené, účelne a nevyhnutne vynaložené v dôsledku škodovej udalosti. Poukázal na to, že za poškodené vozidlo bolo poškodenému ako náhradné vozidlo zapožičané vozidlo značky Audi typ A6, EČV: TXXXXXX, čo je vozidlo vyššej kategórie, k čomu žalobca uviedol, že v čase zapožičania náhradného vozidla nemal k dispozícii vozidlo rovnakej kategórie a náhradné vozidlo poškodenému prenajal „za cenu zodpovedajúcu vozidlám rovnakej kategórie“. Súd prvej inštancie sa s touto otázkou v konaní dostatočne, resp. vôbec nevysporiadal. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie ponuky iných autopožičovní relevantné v danom mieste a čase, ktorými preukázal, že v rozhodujúcom mieste a čase bolo možné prenajať si obdobné vozidlo (čo do jeho kategórie) aj za cenovo prijateľnejších podmienok. Predložené dôkazy neboli žalobcom spochybnené, resp. popierané čo do výšky súm v ponukách, ani čo

do ich pravosti, preto žalovaný poukazuje na § 151 ods. 1 CSP a uvádza, že mu nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že "žalovaný nepreukázal, že ním tvrdené ponuky iných autopožičovní sú reálnymi ponukami reálnych motorových vozidiel dostupných v rozhodnom čase a mieste a "cenníkové" ceny sú aj reálnymi konečnými cenami denného nájmu" (viď bod 19 rozsudku in fine).

6. Súd prvej inštancie vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že výška denného nájomného za nájom náhradného vozidla vo výške 55,- Eur/deň je primeraná, skonštatoval, že v zmysle ustálenej judikatúry "nie je zákonnou ani zmluvnou povinnosťou poškodeného hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo robiť medzi nimi výber s ohľadom na podmienky, ktoré ponúkajú, nakoľko tento druh povinnosti by zaťažoval a neprimerane obmedzoval poškodeného nad dôvodný rámec s poukazom na skutočnosť, že už samotné poškodenie motorového vozidla poškodeného nezavinenu dopravnou nehodou ho obmedzuje a každé ďalšie obmedzenie je možné považovať za neprimerané", čo ani okrajovo nenadväzuje na tvrdenia žalovaného. Súd prvej inštancii neposkytol odpoveď na otázku, či súhlasí, alebo nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že takáto výška denného nájomného je vzhľadom na miesto a čas uzavretia nájomnej zmluvy, primeraná a vo vzťahu ku ktorému z vozidiel (tzn. či k poškodenému alebo k náhradnému) ju vzhliadol ako primeranú. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva podľa žalovaného záver, že je irelevantné, aká bola výška denného nájomného, podstatným je, že poškodený má nárok na plnú kompenzáciu všetkých nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla bez toho, aby sa súd vôbec (čo aj len okrajovo) zaoberal otázkou ich primeranosti a účelnosti. Žalovaný poukazuje na ním predložené rozhodnutia súdov ohľadom účelnosti a primeranosti nákladov súvisiacich s nájmom náhradného vozidla (t.j. či ich súd vôbec nevzal do úvahy a smerodajné sú rozhodnutia o nevykonávaní prieskumu a pod.). Podľa žalovaného sa aj poškodený musí správať ako správny hospodár, aby neprispel k zbytočnému navyšovaniu škody (tzn. aby konal v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou zakotvenou v § 415 Občianskeho zákonníka).

7. Žalovaný ďalej namieta, že sa súd prvej inštancie v rozsudku nezaoberal skutočnosťou, že nemohol ovplyvniť dĺžku trvania opravy poškodeného vozidla ani likvidácie poisťnej udalosti, nakoľko si poškodený nárok neuplatňoval u povinného zmluvného poisťovateľa škodcu (t.j. žalovaného), ale u svojho havarijného poisťovateľa, ktorý zabezpečoval likvidáciu poisťnej udalosti, vykonanie prvej obhliadky a následných doobhliadok, komunikoval s autoservisom, odsúhlasoval jednotlivé kroky v rámci opravy poškodeného vozidla, atď. Dĺžka nájmu náhradného vozidla kopírovala dobu opravy poškodeného vozidla odo dňa 12.08.2016 do dňa 25.08.2016. Žalovaný poukázal na to, že sa jednalo o bežnú opravu (tzn. z hľadiska technického nebola náročnou a bola v rozsahu 24 hodín, čo zodpovedá 3 pracovným dňom čistého času). Z vyjadrenia autoservisu vyplýva, že dĺžka opravy bola primeraná okolnostiam opravy, vozidlo bolo do autoservisu prijaté dňa 12.08.2016 (piatok), obhliadka a doobhliadky zo strany havarijného poisťovateľa boli vykonané na trikrát (12.8., 15.8., 31.8.), bolo dovolenkové obdobie, kedy mal autoservis k dispozícii iba jedného pracovníka karosárskej dielne a lakovne, po organizačnej stránke nebol schopný opravu vykonať rýchlejšie. Z vyjadrenia autoservisu vyplýva, že si bol vedomý, že oprava poškodeného vozidla trvala dlhšie ako bolo obvyklé, pričom táto skutočnosť súdom prvej inštancie nebola vyhodnotená. Súd prvej inštancie tak priznal žalobcovi aj nárok na náhradu škody v rozsahu, ktorá nie je krytá povinným zmluvným poistením, pričom svoj záver žiadnym spôsobom nezrejmal a neodôvodnil. Súd prvej inštancie v rozsudku neposudzoval, či dĺžka trvania nájomného vzťahu (ktorá kopírovala dobu opravy vozidla) bola primeraná, účelná a nevyhnutná vzhľadom na rozsah poškodení vozidla a vzhľadom na individuálne potreby poškodeného, len skonštatoval, že náklady na požičanie náhradného vozidla boli účelne vynaložené až do momentu reálneho odovzdania (opraveného) poškodeného vozidla, a preto je rozsudok v tejto časti pre žalovaného nezrozumiteľný. Súd prvej inštancie nevykonal všetky žalovaným navrhnuté dôkazy, neskúmal, či a v akom rozsahu došlo k prietahom, ktoré boli zapríčinené autoservisom a ku ktorým prispel havarijný poisťovateľ v rámci likvidácie poisťnej udalosti. Výdavky na nájom náhradného vozidla za dobu, kedy sa jeho oprava nerealizovala z dôvodu prietahov zavinených treťou stranou, nespádajú pod rozsah povinného zmluvného poistenia.

8. Žalovaný namieta nevykonanie dokazovania vyžiadanim vyjadrenia havarijného poisťovateľa k priebehu opravy, resp. likvidácie poisťnej udalosti, čo súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaný mal v rámci likvidácie likvidačný spis havarijného poisťovateľa k dispozícii a mohol sa oboznámiť so všetkými relevantnými skutočnosťami. Z obsahu likvidačného spisu síce vyplýva, kedy bol ktorý úkon v rámci likvidácie poisťnej udalosti havarijným poisťovateľom vykonaný, nevyplýva však z neho, prečo bol daný úkon vykonaný až v daný deň, žalovaný nepoukázal na obsah likvidačného spisu, ale na súvislosti,

ktoré z neho nie sú zrejmé, a za týmto účelom navrhoval doplniť dokazovanie. Žalovaný tiež namieta nevykonanie dokazovania vylúčením poškodeného, čo súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaný nezabezpečil jeho účasť na pojednávaní. Žalovaný tento dôkaz iba označil, nezaviazal sa, že zabezpečí účasť poškodeného na pojednávaní, zároveň odôvodnenie nevykonania dôkazu nekorešponduje s odôvodnením prezentovaným súdom prvej inštancie na poslednom pojednávaní vo veci, že tento návrh na vykonanie dokazovania považuje za nadbytočný a neekonomický. Žalobca v konaní ako dôkaz doložil čestné prehlásenie poškodeného zo dňa 1.6.2018, z ktorého vyplýva len to, že uzavrel zmluvu o nájme náhradného vozidla, nakoľko v dôsledku škodovej udalosti bolo jeho vozidlo poškodené, náhradné vozidlo mal požičané v čase odo dňa 12.08.2016 do dňa 25.08.2016, dôvodom nájmu náhradného vozidla bola preprava do zamestnania a vozenie detí na hokejové tréningy a sústreďenie v Ostrave. Z čestného prehlásenia nevyplýva nevyhnutnosť nájmu náhradného vozidla, nakoľko nie je zrejmé, či nemohol cestu z/do zamestnania absolvovať aj iným dopravným prostriedkom, resp. spôsobom ako autom, či pred škodovou udalosťou skutočne jazdil z/do práce autom, v akej vzdialenosti od jeho bydliska sa nachádza jeho zamestnanie, či pred škodovou udalosťou pravidelne vozil svoje deti na ich hokejové tréningy, či a kedy sa uskutočnilo hokejové sústreďenie detí poškodeného v Ostrave, či disponuje aj iným vozidlom ako poškodeným vozidlom, prečo nebolo možné všetky poškodeným uvádzané cesty autom suplovať iným dopravným prostriedkom, resp. spôsobom, atď. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že by poškodený skutočne potreboval počas celej doby trvania opravy vozidla náhradné vozidlo, ergo či svojím konaním neprispel k zbytočnému navyšovaniu vzniknutej škody, preto považuje nárok ako celok za nepreukázaný. Súd prvej inštancie sa s týmito skutočnosťami (ani so závermi súdov vyšších inšancií citovanými v konaní žalovaným) nevysporiadal, žalovaný preto považuje rozsudok za nepreskúmateľný a aj prekvapivý, nakoľko sa súd prvej inštancie odchyľil od bežnej praxe súdov v obdobných prípadoch (tzn. od potreby skúmať účelnosť a nutnosť nájmu náhradného vozidla, ktorej súčasťou je aj výsluch poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi objasňuje bližšie špecifiká nájmu náhradného vozidla, dôvody, ktoré ho k nájmu náhradného vozidla viedli, dôvody, pre ktoré nemohol zabezpečiť svoju prepravu iným spôsobom, resp. dôvody pre ktoré bol nájom náhradného vozidla nevyhnutným). Žalovaný tiež namieta, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na vyžiadanie odborného vyjadrenia/vykonanie znaleckého dokazovania za účelom posúdenia dĺžky opravy vozidla vzhľadom na jeho poškodenia a výšky nájmu obdobných vozidiel ako bolo poškodené vozidlo v rozhodujúcom mieste a čase. Ani na pojednávaní, na ktorom bol dôkaz súdom prvej inštancie zamietnutý, ani v rozsudku sa s týmto návrhom na vykonanie dokazovania súd nevysporiadal, preto žalovaný postup súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľný a arbitrárny.

9. Žalovaný ďalej namieta, že súd prvej inštancie pri posudzovaní uplatneného nároku nezohľadnil, že nielen poškodený nemá možnosť ovplyvniť dĺžku opravy poškodeného vozidla, ani dĺžku likvidácie poisťovnej udalosti, v rovnakej pozícii je v danom prípade aj žalovaný, nakoľko škoda bola likvidovaná havarijným poisťovateľom poškodeného a dĺžka opravy poškodeného vozidla bola determinovaná dôvodmi na strane autoservisu. Predmetom poisťového krytia v prípade povinného zmluvného poistenia sú nároky poškodeného, ktoré priamo súvisia so škodovou udalosťou (t.j. s dopravnou nehodou) a sú spôsobené prevádzkou (poisteného) vozidla. Pokiaľ k navýšeniu škody prispel iný subjekt ako vodič, resp. vlastník vozidla a k jej vzniku došlo v dôsledku inej právnej skutočnosti, ako je prevádzka motorového vozidla, táto "škoda" nespadá pod rozsah dojednaného poisťového krytia daného povinným zmluvným poistením. Žalovaný poukazuje na to, že rozporoval nárok žalobcu/poškodeného na úhradu nájomného za užívanie náhradného vozidla čo do dôvodu a čo do výšky a poukazoval na mylnú interpretáciu § 442 ods.1 Občianskeho zákonníka, že náhrada škody má plniť reparačnú funkciu v zmysle plnej kompenzácie nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla bez zohľadnenia ich účelnosti. Náhrada nákladov musí zohľadňovať dve podmienky: či je prenajatie náhradného vozidla skutočne nevyhnutné, a teda či nie je možné prechodnú nemožnosť užívania motorového vozidla poškodeného kompenzovať inými prostriedkami, s ktorými sú spojené menšie náklady a ak je prenajatie náhradného motorového vozidla skutočne nevyhnutné, prenájom môže byť vykonaný len na nevyhnutne potrebnú dobu. Uvedené dve podmienky v konaní neboli žalobcom preukázané a súd prvej inštancie sa ani nezaoberal skúmaním. Žalovaný odkazuje na rozhodnutia slovenských a českých súdov, konkrétne judikátom R 7/92, rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 1.6.2015, sp. zn.: 25Cdo/4868/2014, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.6.2016, sp. zn.: 3MCdo 3/2015, rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.3.2010, sp. zn.: 25Cdo/3911/2007, rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 8.11.2016, sp. zn. 2Cob/328/2015). Rozsudky Najvyššieho súdu SR, ako aj rozsudky Najvyššieho súdu ČR, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorá vytvára právnu istotu v tom, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva

rovnaká odpoveď, čo je aj obsahom princípu právneho štátu (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

10. Ďalej žalovaný namietajú, že sa súd prvej inštancie v rozsudku nezaoberal námietkou vecnej aktívnej legitímácie (resp. ak sa zaoberal, z odôvodnenia nie je zrejmé, ako ju posúdil), nakoľko z dôkazov nevyplýva, že žalobca je oprávneným subjektom na podanie žaloby vzhľadom na neurčitý obsah oznámenia o postúpení pohľadávky a Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.08.2016. Rovnako sa súd prvej inštancie nevysporiadal s námietkou splynutia práva a povinnosti podľa § 584 Občianskeho zákonníka a tiež s otázkou, komu svedčí nárok na nájomné za prenechanie vozidla (tzn. či tento nárok svedčí žalobcovi alebo vlastníkovi náhradného vozidla), keďže vlastníkom vozidla bol iný subjekt ako žalobca, žalobca v konaní doložil "plnú moc", z ktorej vyplýva, že žalovaný je oprávnený náhradné vozidlo užívať a prenajímať tretím osobám, z obsahu však nie je zrejmé, komu potom svedčí nárok na nájomné. Žalovaný navrhuje v zmysle § 389 CSP napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo podľa § 388 CSP zmeniť tak, že návrh žalobcu sa zamietajú. Žalovaný voči žalobcovi uplatňuje nárok na náhradu prvostupňového aj odvolacieho konania.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok považuje v napadnutej časti za vecne správny, zákonný, dostatočne odôvodnený a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, vrátane najvyšších súdnych autorít. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku v otázke namietanej dĺžky trvania opravy, aktívnej legitímácie žalobcu, nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla, či krátenia sadzby denného nájomného, považuje za zrozumiteľné a správne. Žalobca poukazuje na rozhodnutia odvolacích súdov, v zmysle ktorých je odôvodnenie rozhodnutí prvostupňových súdov v obdobných veciach zrozumiteľné a dostatočne vyčerpávajúce, ak je zrejmé, aký myšlienkový postup viedol súd pri rozhodovaní vo veci. Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, možno čiastočne okresnému súdu vytknúť, že podrobnejšie nereagoval na argumentáciu žalovaného, ale rozhodne sa nejedná o taký nedostatok, ktorý by spôsobil z hľadiska nerešpektovania náležitostí odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu zároveň tvoria jeden celok a spomínaná nedôslednosť v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu môže byť odstránená v odvolacom konaní. Žalobca poukázal na skutočnosť, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Tvrdenie žalovaného, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi, považuje žalobca za zavádzajúce. Žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, čo potvrdzuje poukázanie čiastočného poistného plnenia na účet žalobcu ako postupníka a Oznámenie o poistnom plnení, z ktorého vyplýva, že žalovaný sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. Keďže žalovaný poskytol čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je súčasťou judikatúrou považovanou za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu.

12. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie žalobca poukazuje na základné princípy Civilného sporového poriadku, čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17, na postup súdu v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Aj z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít vyplýva, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje aby na každý jeden argument bola daná podrobná odpoveď. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 119/03-30 a Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, kde zdôrazňuje, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Žalovaný chybné poukazuje na ustálenú judikatúru slovenských súdov vyššieho stupňa v obdobných veciach, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky podľa stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017, podľa ktorého s prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu nespádajú rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a Ústavného súdu ČR.

13. Tvrdenia o neúmerom predlžovaní opravy poškodeného vozidla považuje žalobca za absurdné, táto skutočnosť priamo nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu. Žalovaný nepreukázal, že pri danom poškodení vozidla by postačovala kratšia oprava, ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by fakticky podložil svoje závery. Pokiaľ ide o namietanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky, nárok zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného, nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla), dlžníkom je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie, nie s nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Poškodený uhradil faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Čo sa týka nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla, žalobca odkazuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/110/2017 zo dňa 22.11.2017, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/138/2019 zo dňa 03.12.2019, rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 14Cob/204/2019 zo dňa 20.02.2020 v analogických veciach, z ktorých zdôraznil, že nemožno nepriaznivost' tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t.j. pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy. Vo všeobecnosti platí, že náklady vynaložené na prenájom náhradného vozidla sú vynakladané účelne a nutne len do doby trvania nepriaznivého následku dopravnej nehody, spočívajúceho v spôsobenej škode na motorovom vozidle. Poškodený má tak nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla až do doby, než bude môcť používať svoje vlastné vozidlo, t.j. do reparácie škody. Z cenníkov predložených žalovaným nevyplývajú podmienky prenájmu vo vzťahu k prípadným ďalším nákladom spojeným s používaním prenajatého motorového vozidla a z týchto dokladov tak nie je možné bez ďalšieho ustáliť záver, že by dohodnutá výška denného nájomného bola neprimerane vysoká. Žalobca zapožičal poškodenému motorové vozidlo z inej kategórie vozidiel ako bolo poškodené vozidlo, keďže v tom čase nedisponoval vozidlom totožnej kategórie, avšak toto prenajal za nižšiu cenu, totožnú s bežnou cenou sadzieb prenajatých vozidiel v kategórii zhodnej s poškodeným vozidlom. Škoda vzniknutá na strane poškodeného je škodou v rozsahu účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného motorového vozidla, ku ktorému bol poškodený donútený poisťnou udalosťou, za ktorú zodpovedá klient žalovaného. Poisťnou udalosťou bol poškodenému vnútený určitý skutkový a právny stav, ktorý ak musel riešiť zapožičaním si náhradného motorového vozidla, tak náklady nájomného z takéhoto stavu vzniknuté sú nákladmi, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi v rámci vzniku poisťnej udalosti zaplatiť. Keďže poškodený z objektívnych príčin nemohol v rozhodnom období svoje vozidlo po dobu opravy užívať, po celý tento čas bolo zabezpečenie náhradného vozidla nutné.

14. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že v podanom odvolaní poukázal na viaceré procesné pochybenia zo strany súdu prvej inštancie, a to tak v rámci vykonávaného dokazovania, ako aj v rámci vyhotovovania napadnutého rozsudku. Žalovaný nesúhlasí s názorom žalobcu, že rozsudok je z hľadiska vecného správny, zákonný a náležite odôvodnený, má za to, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je dôvodný a preukázaný, nakoľko nevykonal viacero navrhovaných dôkazov a tie, ktoré vykonal, nesprávne interpretoval a vyhodnotil. V konaní nebolo sporným, že došlo k požičaniu vozidla vyššej kategórie, ako bolo poškodené vozidlo, pre žalovaného je preto prekvapujúcim, že žalobca v rámci odvolacieho konania predkladá novotu a tvrdí, že spor o kategóriu náhradného vozidla, ktoré bolo v danom prípade požičané žalobcom poškodenému, je „nezmyselný“. Kategorizácia vozidiel sa podľa metodiky Združenia automobilového priemyslu SR člení do 13 tried (kategórií), pričom Škoda Octavia patrí do kategórie C (tzn. nižšia stredná trieda) a AUDI A6 do kategórie D (tzn. vyššia stredná trieda), žalovaný má za to, že v danom prípade možno hovoriť o notoretete, ktorú nie je potrebné v konaní osobitne dokazovať. Pokiaľ si poškodený prenajal ako náhradné vozidlo vyššej kategórie, má nárok na náhradu nákladov vynaložených na nájom tohto vozidla, ale len do výšky, ktorá by zodpovedala nájomu náhradného vozidla rovnakej kategórie,

ako bolo poškodené vozidlo. Žalovaný zotrváva na stanovisku, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nevysporiadal s otázkou kategorizácie vozidiel a s ďalšími otázkami s tým súvisiacimi. Žalobca sa vo vyjadrení snaží navodiť dojem, že v dôsledku poskytnutia čiastočného poistného plnenia žalobcovi ako právnomu nástupcovi poškodeného, došlo zo strany žalovaného de facto k uznaniu nároku žalobcu. V danom prípade sa nejedná o obchodnoprávny záväzok, ale o záväzok civilný (ktorého základom je zmluva o povinnom zmluvnom poistení vozidla upravená v zákone č. 40/1964 Zb, Občiansky zákonník a v zákone č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení), a teda akékoľvek hoc aj čiastočné plnenie žalovaného nemá za následok uznanie jeho záväzku voči žalobcovi an block, ako v prípade obchodnoprávných záväzkov podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Žalovaný nemal „dosah“ na spôsob, priebeh, a teda ani na promptnosť vykonávania opravy poškodeného vozidla ani na likvidáciu škodovej udalosti. V dôsledku uvedeného škoda, ktorá nebola komplikovaná na opravu (a ktorej odstránenie by nemalo autoservisu trvať dlhšie ako 3 dni), trvala autoservisu vykonávajúcemu opravu 14 dní. Autoservis vykonávajúci opravu pritom sám uviedol, že jeho oprava prebiehala v čase, kedy jeho zamestnanci čerpali vo zvýšenej miere dovolenky, samotný autoservis pripustil, že oprava poškodeného vozidla trvala dlhšie, súd prvej inštancie v rozsudku ani okrajovo nevysporiadal. V súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu žalovaný poukázal na tri zásadné skutočnosti: žalobca nebol vlastníkom náhradného vozidla v čase uzavretia nájomnej zmluvy, zmluva o postúpení pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky sú neurčité, žalobca nepreukázal, aký bol v skutočnosti postúpený nárok na žalobcu, hoci sa jedná o podmienku platnosti uvedených listín, vyhodnotenie, či v danom prípade nedošlo k splnutiu práva s povinnosťou podľa ustanovenia § 584 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo žalobcom preukázané, že nájom náhradného vozidla bol nutný a účelný, za tým účelom navrhoval vykonať o.i. výsluch poškodeného za účelom posúdenia predpokladov pre posúdenie otázky nájmu náhradného vozidla čo do jeho dĺžky, súd prvej inštancie však uvedený dôkaz nevykonal a z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či sa vôbec otázkou nutnosti a účelnosti nájmu náhradného vozidla zaoberal. V rozhodnutiach všeobecných súdov SR (ako aj v rozhodnutiach všeobecných súdov ČR) bolo pritom opakovane judikované, že nájom náhradného vozidla na to, aby mohol byť považovaný za skutočnú škodu, musí byť nutný a účelný.

15. Žalobca v duplike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že za nezmyselné považuje účelové tvrdenia žalovaného, že z vyjadrenia žalobcu nie je zrejmé, či pod pojmom „rovnaká kategória“ vozidla mal na mysli kategóriu rovnakú s kategóriou poškodeného vozidla, alebo s kategóriou náhradného vozidla. Tvrdenia žalovaného ohľadne spornosti zapožičania vozidla z inej kategórie ako bolo poškodené vozidlo považuje za účelové, žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že i keď zapožičal poškodenému motorové vozidlo z inej kategórie vozidiel ako bolo poškodené vozidlo (keďže v tom čase nedisponoval vozidlom totožnej kategórie), toto prenajal za nižšiu cenu totožnú s bežnou cenou sadziieb prenajatých vozidiel v kategórii zhodnej s poškodeným vozidlom. Žalovaný tak nemal preukazovať kategorizáciu vozidiel, ale neprimeranosť sadzby denného nájomného v danom mieste a čase. Žalobca poukazuje na predloženú zmluvu o nájme č. 380 zo dňa 12.08.2016, podľa ktorej by za prenájom náhradného vozidla Audi A6 normálne bola účtovaná denná sadzba vo výške 104,- Eur v zmysle cenníka žalobcu, táto bola vzhľadom na nižšiu kategóriu poškodeného vozidla znížená na 55,- Eur/deň. V konaní nie je sporný nárok poškodeného na preplatenie nutne a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájmom náhradného vozidla, spornou zostáva len to, v akom rozsahu t.j. v akej výške je tento nárok dôvodný. Tvrdenia o neúmernom predlžovaní opravy poškodeného vozidla sú nepravdivé, táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu. Žalovaný nepreukázal, že by na dĺžku opravy malo vplyv, že zamestnanci servisu čerpali vo zvýšenej miere dovolenky. Vyjadrenie námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v duplike neobsahuje iné argumenty ako tie, ktoré žalobca uviedol vo vyjadrení k odvolaniu. Oprávnenie žalobcu prenajímať náhradné vozidlo bolo preukázané predloženou plnou mocou zo dňa 21.06.2016, ktorou vlastník vozidla splnomocnil žalobcu na prenájom tohto vozidla tretím osobám. Vyjadrenie k nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla v duplike neobsahuje iné argumenty ako tie, ktoré žalobca uviedol vo vyjadrení k odvolaniu.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 18.09.2023. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním

dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné:

18. Odvolací súd sa primárne zaoberal odvolacou námietkou arbitrárnosti rozsudku a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci vo vzťahu k odôvodneniu vecnej aktívnej legitimácie žalobcu, keď žalovaný tvrdí, že z rozsudku nie je dostatočne zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaným v spore. Odvolací súd poukazuje na bod 18 napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie svoju právnu úvahu vysvetlil. Zmluvou o postúpení pohľadávky nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu škody nezanikol, prišlo len k zmene v osobe veriteľa, žalobca a poškodený započítaním nevysporiadavali nárok na náhradu škody, ktorý má poškodený voči žalovanému, ale vzájomné nároky žalobcu titulom nájomného a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi titulom odplaty za postúpenie pohľadávky na náhradu škody. Súd prvej inštancie preto nemal dôvod skúmať, či neprišlo k splynutiu práva s povinnosťou v zmysle § 584 Občianskeho zákonníka v dôsledku postúpenia pohľadávky z poškodeného na žalobcu, a teda zániku uplatneného nároku, nakoľko poškodený mal pohľadávku voči žalovanému a táto postúpením na tretiu osobu (žalobcu) nezaniká. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je identifikácia pohľadávky žalobcu v Zmluve o postúpení pohľadávky dostatočne určitá a žiadny odvolateľom tvrdený rozpor medzi identifikáciou pohľadávky v bode 1 Zmluvy o postúpení pohľadávky a sumou odplaty uvedenej v bode 4 Zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorý by mal byť predmetom skúmania súdom, odvolací súd nevzhladol. Rovnako odvolací súd považuje skúmanie otázky vlastníctva náhradného vozidla za irelevantné pre rozhodnutie vo veci, z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca bol oprávnený s vozidlom nakladať za účelom jeho poskytovania ako náhradného vozidla tretím osobám (bod 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a predmetom konania nie je pohľadávka z právneho vzťahu vlastníka vozidla a žalobcu.

19. Žalovaný ďalej uplatnil odvolaciu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, ktoré majú spočívať v tom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotil otázku nutnosti a účelnosti nájmu náhradného vozidla, resp. z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie tieto otázky podľa odvolateľa ani neposudzoval. V tejto súvislosti namietajú tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a súčasne odmietajú možnosť konať pred súdom, nakoľko nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájom náhradného vozidla bol účelný a nevyhnutný počas celej doby trvania opravy poškodeného vozidla, ako dospel k záveru, že poškodený počas celej doby opravy poškodeného vozidla potreboval mať k dispozícii náhradné vozidlo, z akých dôvodov, na aké účely. S týmito odvolacími námietkami tiež súvisí námietka nevykonania žalovaným navrhnutého dokazovania výsluchom poškodeného, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci. Odvolací súd sa s uvedenými námietkami žalovaného nestotožnil. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca predložil čestné vyhlásenie poškodeného zo dňa 01.06.2018, z ktorého vyplýva potreba a účel použitia náhradného vozidla. Odvolaciemu súdu nie je ani z odvolania, ani z procesnej obrany žalovaného pred súdom prvej inštancie zrejmé, ako konkrétne vlastné skutkové tvrdenia žalovaného mali byť predmetom dokazovania výsluchom poškodeného, z ktorých by mal súd prvej inštancie vyhodnotiť inak otázku nutnosti a účelnosti nájmu náhradného vozidla. Ustanovenie § 151 ods. 2 CSP na účinné popretie skutkových tvrdení kladie kvalitatívne nároky, a to, že povinnosťou žalovaného bolo uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Len takéto vlastné konkrétne tvrdenia môžu byť predmetom dokazovania. Domnienky a špekulatívne úvahy žalovaného o možných ním predpokladaných individuálnych potrebách poškodeného alebo ich absencii, nie sú účinným popretím skutkových tvrdení žalobcu a ako také nepodliehajú dokazovaniu ani skúmaniu súdom (ako napr. „nie je zrejmé, či nemohol cestu z/do zamestnania absolvovať aj iným dopravným prostriedkom, resp. spôsobom ako autom, či pred škodovou udalosťou skutočne jazdil z/do práce autom, v akej vzdialenosti od jeho bydliska sa nachádza jeho zamestnanie, či pred škodovou udalosťou pravidelne vozil svoje deti na ich hokejové tréningy, či a kedy sa uskutočnilo hokejové sústreďenie detí poškodeného v Ostrave, či disponuje aj iným vozidlom ako poškodeným vozidlom, prečo nebolo možné všetky poškodeným uvádzané cesty autom suplovať iným dopravným prostriedkom, resp. spôsobom, z akých dôvodov nemohol využívať napr. mestskú hromadnú dopravu, cestovať železnicami SR, atď.“). Žalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenie, z ktorého by vyplynulo, že poškodený skutočne náhradné vozidlo nepotreboval. Napokon odvolací súd uvádza, že v oznámení o ukončení šetrenia poisťovnej udalosti zo dňa 27.09.2016 žalovaný ani neuviedol ako dôvod krátenia doby používania náhradného vozidla absenciu individuálnej potreby poškodeného, ale dôvodom krátenia bol jeho subjektívny odhad

obvyklej doby opravy pôvodného vozidla. Vykonanie dokazovania výsluchom poškodeného preto odvolací súd vyhodnotil ako nadbytočné.

20. Žalovaný ďalej uplatnil odvoláciu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, ktoré majú spočívať v tom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotil otázku požičania vozidla vyššej kategórie, ako bolo poškodené vozidlo, napriek tomu priznal nárok na plnú kompenzáciu nákladov vynaložených na nájom tohto vozidla (bez skúmania výšky nájomného a stanovenia kategórie vozidla, od ktorej sa tá odvíja), resp. z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie túto otázku podľa odvolateľa neposudzoval. V tejto súvislosti namieta tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a súčasne odňatie možnosti konať pred súdom. Odvolací súd ani túto námietku nevzhladol ako dôvodnú. Otázka kategorizácie vozidiel je irelevantná, pokiaľ z nej nevyplýva neprímeranosť dohodnutej výšky nájomného oproti výške porovnávanej s kategóriou poškodeného vozidla. Odvolací súd poukazuje na predloženú zmluvu o nájme, z ktorej vyplýva, že zmluvné strany dohodli zníženú cenu za prenájom náhradného vozidla vzhľadom na nižšiu kategóriu poškodeného vozidla. Odvolací súd rozhodne nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, že kategorizácia vozidiel metodiky Združenia automobilového priemyslu SR je notoriou, ktorú nie je potrebné v konaní osobitne dokazovať. Za notoriu nemožno považovať skutočnosť, ktorá je známa len istej komunite, naviac súd v kontradiktórnom konaní vychádza striktne zo skutkových tvrdení strán, sám ich okruh nemôže rozširovať, a to ani o skutočnosti všeobecne známe, tzv. notoriety. Pokiaľ žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie existenciu notoriety netvrdil, súd na ňu nemôže sám prihliadnúť pri rozhodovaní ani v prípade, ak by takáto skutočnosť notoriou bola a v posudzovanej veci ide primárne o neprípustnú novotu v odvolacom konaní (§ 366 CSP).

21. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnych skutkových zistení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v otázke vyhodnotenia odôvodnenej dĺžky trvania nájomného vzťahu a výšky obvyklého nájomného za nájom náhradného vozidla. Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Náhrada nákladov za prenájom náhradného vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poisťnej udalosti, ktorú zaviniel klient žalovaného, používať svoje vlastné motorové vozidlo a musel vynaložiť náklady, ktoré by inak v súvislosti s používaním vlastného motorového vozidla vynaložiť nemusel. Prenájom náhradného vozidla je aktuálnou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Odvolací súd uvádza, že pri tzv. parciálnom (čiastočnom) poškodení motorového vozidla je pre určenie výšky náhrady nákladov podstatný moment, keď sa oprava poškodeného vozidla ukončila (v posudzovanej veci od 12.08.2016 do 25.08.2016), do ktorého je potrebné náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné. Námietky žalovaného o neprímeranosti dĺžky opravy poškodeného vozidla posúdil odvolací súd ako neopodstatnené a nepreukázané. Z odpovede spoločnosti GALIMEX s.r.o. k dĺžke opravy nevyplýva, ako nesprávne interpretuje listinný dôkaz žalovaný, že prišlo k prieťahom v dĺžke trvania opravy, ale jednoznačne vyplýva, že oprava bola vykonaná v primeranom čase. Informáciu servisu, že opravu nebolo možné po organizačnej stránke realizovať rýchlejšie z dôvodov čerpania dovolení zamestnancov servisu, nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné interpretovať ako neúmerne prieťahy v oprave zavinené servisom, ale nemožnosť expresného vykonania opravy, resp. jej vykonania v kratšom čase. Odvolací súd preto aj odvoláciu námietku žalovaného nevykonania dokazovania vyžiadanim odborného vyjadrenia, eventuálne vykonaním znaleckého dokazovania ohľadom toho, aká by bola obvyklá doba opravy poškodeného vozidla vzhľadom na rozsah jeho poškodenia a výrobcom poškodeného vozidla stanovený postup pri jeho oprave, posúdil ako nedôvodnú, keď sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že žalovaný mal od začiatku konania dostatočný časový priestor, aby predložil súdu dôkazy na preukázanie ním tvrdých skutočností o neprímeranosti dĺžky opravy, vrátane príp. súkromného znaleckého posudku. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov v civilnom sporovom konaní leží zásadne na sporových stranách. Ustanovenie § 132 CSP stanovuje okrem povinnosti tvrdenia aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, ktorá spočíva nielen v povinnosti označiť dôkazy na preukázanie ňou opísaných rozhodujúcich skutočností, ak chce byť strana v konaní úspešná, je povinná o týchto skutočnostiach predložiť súdu plný dôkaz. Procesné normy upravujú výnimku z tejto povinnosti len v prípade, že by išlo o dôkazy, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny. Žalovaný ale navrhol vykonať dokazovanie takými dôkazmi, ktoré boli v jeho možnostiach súdu predložiť. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie k návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania dopytom na havarijného

poisťovateľa, ktoré odôvodnil tým, že žalovaný mal v rámci likvidácie k dispozícii kompletný likvidačný spis Kasko poisťovne, k čomu odvolací súd dodáva, že mu nie je tak z obsahu spisu súdu prvej inštancie ani odvolania zrejme, aké konkrétne skutkové okolnosti potrebné pre rozhodnutie v merite by mali byť týmto dôkazom preukázané. Žalovaný netvrdil, že prišlo k prietahom pri likvidácii poisťovnej udalosti ani netvrdil iný postup havarijného poisťovateľa, z dôvodu ktorého bola doba opravy neprimerane dlhá, ktoré skutkové tvrdenia by mali byť preukázané obsahom likvidačného spisu, uvádzal v zásade len všeobecné skutkové tvrdenia, že likvidáciu zabezpečovala Kasko poisťovňa poškodeného.

22. Odvolací súd sa v otázke rozsahu náhrady síce stotožňuje s odvolateľom, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti, avšak z obsahu spisu nedospel k záveru, že poškodeným vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla neboli vynaložené účelne, a to ani z hľadiska námietok žalovaného voči výške denného nájomného. Skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktorá prevyšuje náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu. Rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, je treba ju stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (napríklad dohodnutou s osobou poskytujúcou náhradné vozidlo) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. júna 2016, sp. zn. 3 MCdo 3/2015).

23. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že poškodený skutočne nemá zmluvnú ani zákonnú povinnosť hľadať najlacnejšiu autopožičovňu, od ktorej by si prenajal náhradné vozidlo, a to ani vzhľadom na žalovaným uvádzané ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, keďže z dôkazu predloženého žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie (ponuky iných autopožičovní) vyplýva, že napr. cena prenájmu vozidla zn. Škoda Octavia v Žiline pri dobe nájmu 4-10 dní predstavovala pri autopožičovni www.avem.sk výšku 35,- Eur/deň, pričom ide o cenu bez DPH, čo nepreukazuje, že ide o cenu konečnú, a teda porovnateľnú s cenou dohodnutou medzi žalobcom a poškodeným. Ďalšie ponuky autopožičovní, ktoré predložil žalovaný, ani nie sú porovnateľné z hľadiska zadanej doby nájmu. Odvolací súd sa pri vyhodnotení týchto dôkazov so záverom súdu prvej inštancie stotožnil, keď z dôkazov predložených žalovaným nie je možné dospieť k záveru, že by si poškodený v súvislosti s nájmom náhradného vozidla nepočíňal ako riadny hospodár.

24. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadou nepreskúmateľnosti, odvolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok dáva dostatočné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu (z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo/40/2018 zo dňa 18.07.2018), avšak i pre odvolacie konanie platí, že súd nemusí reagovať na všetky aj pre rozhodnutie nerelevantné argumenty strán sporu. Obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je argumentácia dostatočne reagujúca na relevantné námietky žalovaného zrozumiteľným spôsobom. Ak sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými žalovaným nastolenými otázkami, odvolací súd konštatuje, že tieto otázky nemali vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v merite.

25. Ústavný súd SR podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepreskúmateľný. Ako tiež vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR,

do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

26. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil závery súdu prvej inštancie, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 CSP vrátane výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).